

BULLETIN

Společnosti Otokara Březiny

48

Jaroměřice nad Rokytanou

PROSINEC 2008

Z dopisu Otokara Březiny M. Bezděkovi 4.1.1924

„...na počátku nového roku přeji Vám zdraví, pokoje v duši a radosti ze zdaru dobrého díla. Zachovejte mne, milí přátelé, i dále ve vlídné paměti. Váš O. B.“

Společnost Otokara Březiny přeje svým členům a přátelům pevné zdraví, pohodu a hodně sil do roku 2009.

Milí přátelé, bulletin, který právě dostáváte, je věnován převážně
80. výročí úmrtí Otokara Březiny - 25.3.1929.

Otokar Březina: Víno silných

„Bratři, z ruky do ruky podávejme víno silných v své číši .... Věky ho chránily před mrazem jak dýmy ohňů v čas noční .... Vinaři jeho byly Smutek a Samota ...“

Kolik a jací lidé to byli, kteří přijížděli k Březinovi pro víno silných!? Kolik a jací lidé jsou ti, kteří přijíždějí dnes pro „Víno silných“ do Jaroměřic, a jací jsou to dnes lidé, kteří v poznání pracují s úctou na Víně silných ve Společnosti Otokara Březiny? Pokud známe ty i ty, budeme v Bulletinu psát o jejich návštěvách a co si z Jaroměřic odváželi. Znáte je i Vy?

F.H.

Otokar Březina, žel, odkvetl.
Každý ho chválil, nikdo nečetl.
Byl mystik, který k výšinám zaletí.
My zříme chvíle, on zřel staletí.

Viktor Dyk

Otokar Březina

Slavný smutek

Okamžiky slavného smutku dýchal jsem jen z atmosfér Tušení,
když paprsky Věčného prořaly teskný sen,
jenž mlhami kouří se v mé duši z tajemství věcí.

Tenkrát opojení nekonečných jar sálalo z kalichů květů,
záření nespočetných dní zpívalo v narážení bílého světla,
tisíce neznámých nocí přelo zlatými lijavci hvězd.
Staleté hymny budoucích lesů šuměly v korunách stromů
a bohatství nekonečných žní vlnilo se ve vlhkém výdechu země.

Ze zraků milenců lila se rozkoš a smutek nesčíslných bytostí,
plamenné požáry příští touhy hořely v růměncích tváří,
ve vášnivém vlnění slov třáslo se pohnutí nezrozených davů
a v modlitbách věčná úzkost budoucí nejistoty,
ubitá pýcha myšlenky blednoucí před utkvělými pohledy jeho.

V těch chvílích smutek můj byl jediným vzedmutím věčného smutku
rozlitému staletími, zaplavujícího národy, zmítajícího vlnami duší,
rozžhaveného v ohnivě brázdy fosforeskujících vln
pod němými klenbami nocí,
z nichž výkřiky otázek vracejí se echem vysíleným dálkou
bez odpovědi.

Z projevu A. Nováka k šedesátinám O. Březiny

Dámy a pánové! Vážení přátelé!

Ve čtvrtek uplynulého týdne stalo se Vaše drahé město jevištěm podivuhodného divadla, kterému podobného ještě nevidělo, jehož mu již nebude vícekrát v této intenzitě po několik století přáno. Zraky celé Evropy upínaly se na Jaroměřice, poněvadž tam hledaly toho, který je srdcem evropského lidstva, který spojuje v podivuhodné jednotě nejjemnější svědomí a pochopení nejvyšší krásy. Tento muž je vaším krajanem, je vaším drahým občanem. On se k vám hlásí, on z vás vyrostl. On hledal krásu i ve vašem životě a váš život vyjádřil svým dílem i obrazem.

Jaroměřice jsou tímto zvláštním ohniskem již po více než čtvrt století. ... Zde sbíhají se paprsky evropské myšlenky, a nejen myšlenky Evropy přítomné, nýbrž i myšlenky minulé Asie.

...Když jsem zde mlčky pokorně seděl u nohou básníka, najednou pocítil jsem, že není to pouze přítomná Evropa, ale že jsou to pevniny dosud neodhalené, jimž snaží se dát výraz dříve básnický, dnes filosofický. Tento muž, který hledí do staletí, není cizí a lhostejný k tomu, co se děje kolem něho, v jeho domově, v jeho národě.

.... Vy, kteří se s ním můžete stýkat, znáte jeho dar apoštolský, to měkké měsíční světlo, které září z jeho očí, to hebké pohazení jeho ruky, která dovede spočinout na rusé hlavičce dítěte, jako na filosofické otázce. Tento muž je stejně duševně krásný, moudrý, jako zároveň dobrý. Toto spojení je velikým překvapením, že nám ho může závidět celá civilizace.

Je ještě cosi, co vás, jeho krajany, může ladit k hrdé pýše. Vy se v něm nalézáte a on se nalézá ve vás. Mnohému z nás se zdá, že jen ve velikém městě může se rozvinout, plně vyžít, být prospěšen celku. Odtud útek do našich měst, zejména do Prahy, hlučné, rozvířené atmosféry mravní. On proti tomu protestuje. On, který reprezentuje nejvyšší stupeň evropské kultury, spojuje se s malými městy.

O. B. byl viněn z přílišné složitosti. Naopak, on obrací se k tomu, co je jednoduché a věčné. O. B. prostotou dosahuje věčnosti a obecné platnosti.

Je podivuhodno, že snad jediný O. B. mezi čtenáři a ctiteli polských básníků odhadl, co je největší a co je také z toho dáno v možnosti české duše (Mickiewicz, Krasinski, Slowacki). V této polské romantice našel kulturu rytířské zbožnosti (entuziasmu) a nejlepší řešení otázky náboženské. Náboženské usilování a filosofické myšlení jeho, orientováno je stále mravně, eticky. Nehledat království boží pouze tam v daleku, nýbrž hledat a uskutečňovat je také na zemi. Tento rys naší literatury bratrské je příznačný pro Tomáše Štítného, jeho blízkého krajana. Snaha přiblížit se k Bohu, zmocnit se Boha pro své, je zároveň snahou Březinovou, úsilím pomoci svým bratřím k vyšší spravedlnosti, přinést lepší vyšší řád, přemoci tu starou bestii, která se hlásí a připomenout člověku, že ve vztahu k člověku ukázat se má, co je Syn Boží. Je to myšlenka sociální spravedlnosti, která v jeho díle namnoze přikazuje lásku k bližnímu formami pozemskými... my víme, jak Březina se naklání s největší něhou a láskou nad těmi sociálními vydědenci, kteří nesli otců pouta, vrostlá do svého těla a rozpuštěná ve své krvi. Proto znovu i na těch vrcholech své poesie, kde jakoby opustil zemi, najednou básník se podívá dolů a zamýšlí se nad těmi sociálně trpícími, kteří hledají spravedlnost a nenacházejí ji.

Je v celých dějinách evropské a asijské poezie jen málo jmen, která by se mu mohla rovnat. Na Březinu působilo mocně básnictví polské, též vliv studia středověkého křesťanství katolického. Všechno to jeví se v jeho umění.

Vaše přání je jen, aby jeho dlouhý život posvětil vaše město. Vaším přáním je také, abyste se snažili jeho dílo chápat. Jestliže aspoň z části se vám to podařilo, nežil ten drahý, krásný muž, jaroměřický samotář nadarmo mezi Vámi!

Pohřební řeči nad rakví O. Březiny

Prof. Dr. Arne Novák:
(za university)

Není tomu ani půl roku, co většina Vás, kteří jste přišli dnes tak zlomeni, jste se radovali, že O. Březina je mezi námi. Pro nás přítomnost ducha, jako byl O. Březina, byla posilou. My jsme cítili, jak v tom jeho srdci bije srdce celého světa a jak skrze toto srdce jsme s ním spojeni. Nás posilovalo, že smíme býti jeho krajany, jeho současníky, že smíme usednout u jeho nohou a poslouchat slova moudrosti... a dnes přišli jsme se sem poklonit tomu velikému muži. Přicházím jménem 3 vysokých škol národa čsl., jménem Karlovy university, která pokládá si za čest, že ho směla jmenovat svým čestným doktorem, jménem university Masarykovy, která toužila po tom zařaditi ho mezi své členy, jménem té university, na kterou myslil šlechtný básník ve své závěti, přicházím jménem Komenského university v Bratislavě, na níž, jako na všech projevech naší kultury, měl živou a vroucí účast.

Přicházím k tomu zbořenému chrámu, abych mu poděkoval za všechno, co pro naši kulturu znamenal jako umělec, jenž dovedl dostáti požadavkům největším a nejtěžším...

Přicházím, abych Vám Mistře, poděkoval za Vaše myslitelské dílo. My, učitelé na filosofické fakultě víme, že učenost není všechno... Moudrých lidí je málo. Zde chodil však muž moudrý a svatý a tím, že on byl tak moudrý a svatý, posvětil i ten stav, ve kterém jsme i my. Děkujeme Vám, že jste byl takovým stavitelem chrámu. My cítíme, že jsme jen pomahači při stavbě, ale my jsme byli posilováni a budeme posilováni vědomím, že chrám, který zde vyrůstal, měl za stavitele Vás. Za to všechno jsme Vám přišli poděkovat.

Cítíme, že národ náš se ochudil. Tak jako Jaroměřice nebyly malým městem, dokud Jeho počítaly mezi své občany, tak ani český národ nebyl malý, dokud Ho mezi sebe počítal.

Kolikrát jste nám dal krásně pochopit ve svých meditacích, že velcí mrtví našeho národa jsou stále živí, že je stále potkáváme. V tom můžeme kráčet po Vašich stopách...

O to hlavně usilujeme, o chrám nového, čistého, duchového českého mravního člověka, o chrám, jehož Vy jste byl stavitelem.

Byl vskutku pravým učitelem nejen svým životním povoláním, ale celým ryzím životem. Byl vskutku učitelem božským, magister divinus, jak ho nazval K. Čapek. Svým ušlechtilým hlubokým myšlením a láskou objímal světy, ale především svůj národ...

V něm vládla vzácná harmonie. Na jedné straně úcta k přírodě, na druhé obdiv k technické kultuře, na jedné straně záliba v ústraní a přece živý zájem o věci veřejné, plachost a skromnost na jedné straně a zase zanícení o věci ducha.

Působil s nejlepším prospěchem jako učitel. Nejen však jako učitel, ale i jako básník a při tom svém poslání vážném a odpovědném, které ho vábilo a působilo radost, našel nejen skvělou formu básnickou, ale i pravou hloubku.

Jistě případně nazval ho pan Dr. Guth Jarkovský naším novodobým Štítným a Komenským.

Zemřel básník, když duch jeho vydal plody převzácné!

Drahý Mistře! Tvá tělesná schránka odchází, ale plody Tvého ducha zářiti budou národu!

Kéž duch Tvůj pronikne národ!

Josef Musil, učitel, starosta města Jaroměřic:

Náš milovaný učiteli a Mistře!

Představitelé národa rozloučili se s Vámi jako s básníkem a filosofem. Já loučím se s Vámi jako se spoluobčanem. Svým pobytem v Jaroměřicích proslavil jste naše malé město. Ještě po staletích budou sem chodit lidé...

My se můžeme pochlubit, že jste byl nejvíc náš. Pro každého jste měl vlídný pohled... Byl jste náš nejen slovem ale ještě více příkladem. Milovali jsme Vás bez rozdílu stavu, pohlaví ... jako otce. Ve chvíli, kdy se naposled loučíme, děkujeme Vám ....

Váš hrob bude nám místem svatým.

Odpočívejte v pokoji!

Jakub Deml na hřbitově:

Přátelé!

Bylo by nespravedlivé a velikým nevděkem, kdyby nepřišlo nějaké slovo z řad duchovenstva, které on tak miloval.

On sám si přál před smrtí katolický pohřeb.

Jsou zde zástupcové všech vrstev národa, jsou zde ctitelé ze všech končin naší vlasti. On zasluhuje naší úcty, zvláště v tomto okamžiku, kdy se s ním loučíme. On sám před lety, kdy jsem se rozhodoval pro tento stav, mi řekl: „Kdybych se já znova rozhodoval, byl bych knězem.“ V první knize jeho básní máme důkaz, že tak opravdu cítil: „Ó, Věčný, rci, zda smím, kde chrám Tvůj z kovu ční, nad městem z mramoru, své krve touhou nečist, při malém oltáři, pod klenbou poboční Ti mši svou tichou přečíst“?

Ale on, náš básník, představoval si kněžství podle svého způsobu jako čisté kněžství srdce a lásky. Máme jednu báseň, která je obrazem katolické liturgie: „Jako při Asperges tajemném po stupních světů před námi jdeš, gestem, jež duhové brány nad věky klene, vše

posvěcuješ: genia, smutek žen, veselost dětí, rozkoše zahoření, jemný sen květů i zvířat, oddané, nereptající pokoření“.

Tady máme jeho srdce kněžsky nadchnuté: na prvním místě Boha a pak celé jeho dílo.

Život kněze si představoval takový čistý, jaký žil Msgr. C. Stojan. To proto, že on také všecky miloval, všem pomáhal, kdo se na něj obrátil a právě těm nejchudším a nejvíce opovrhovaným. Říkal mi zdejší pan Dr. Šlechta, že náš drahý Mistr dodýchal v 11 hod. 32 min. Ale ještě 3 min. po smrti tlouklo jeho srdce. To drahé srdce dotlouklo, ale v jeho díle bude žít navěky, navždy. Děkujeme mu za jeho krásné dílo a slibme mu, že budeme podle jeho díla žít.

On si všímal, kde ještě je Bůh, kde je ohrožen a kde ho dosud není. Děkujeme mu za jeho příklad, jak si všímal všech jako bratří, že si všímal žebráků a chudých. Za ty chudé musím zde promluvit...hořel velikou láskou jako velikonoční paškál...

Václave, Václave, loučím se s Tebou, přítel Tebe nejméně hodný, nejméně důstojný.

Přimlouvej se za mne jako za ten český národ!

Přátelé, pomodleme se za něj, aby i on se za nás přimlouval: Otče náš...

Za ČAVU Dr. Guth Jarkovský:

Česká akademie věd a umění mi uložila, abych se za ni rozloučil nad rakví jejího člena a největší její chlouby. Ujímám se však slova jménem celé české obce básnické a všech literárních sdružení, která zde též zastoupena jsou význačnými svými zástupci. Slova smutku pronesená u rakve O. Březiny jsou vskutku jen výrazem naší lidské slabosti, neboť O. Březina, který po léta směřoval k výšinám, dospěl tam, kam toužil. Tuto tělesnou schránku odevzdáváme zemi s tím pocitem, že se loučíme jen s tím, co na něm bylo pomíjejícího...svými kořeny hluboko vězel v té české zemi, cítil celou její mravní minulost, celé poslání našeho národa...

...Loučíme se s Tebou, Tvoji druhové a Tvoje památka zůstaň s námi.

Učitel Šneller za učitelstvo:

Jako zástupce učitelstva československého přišli jsme, abychom projevili hlubokou soustrast nad ztrátou O. Březiny. Přišli jsme, abychom se rozloučili s ním, jako s druhem v práci školní, práci, kterou konal po dlouhá léta s láskou a radostí...

Těžká a krásná služba a ušlechtilá. Bude nám vždycky zářit jako vzor jeho láska k dětem a jeho trpělivost s nimi, jeho porozumění pro úkoly školy i jeho bezpříkladná dobrota...

Jsme mu vděční za to a zároveň hrdi na to, že se cítil vždy učitelem a že jím zůstal i tehdy, kdy mu jeho velikost otevřela brány škol vysokých.

Šťastný osud přál mi, že se na můj podnět hlásil a dostal na měšťanskou školu v Jaroměřicích. Posledně navštívil nás básník o výstavě soudobé kultury v Brno (1928)... Přišli jsme na pohřeb s hlubokým pohnutím, s vědomím, že nám bylo dopřáno žítí v blízkosti genia, jehož díla ducha budou žítí po mnohá léta...

Za župní kancelář sokolskou v Třebíči a ČOS J. Šabršula:

... Jako on hlásal příští bratrský život lidí, tak my souběžně s ním snažili jsme se šířit v tomto světě bratrství. Tragická příbuznost přibližuje jeho osobnost nám všem, kteří před několika měsíci klaněli jsme se jeho dílu při příležitosti jeho šedesátých narozenin. Nyní již odešel, kam toužil svým životem, do hvězdných výšin, do nekonečna. Připadá mi zde paralela, srovnání se smrtí našeho bratra Jana Máchala. Před 5 lety přišel k němu sokolský svět s blahopřáním – také k jeho šedesátce. A za několik měsíců nato zemřel... Básník přijel na župní sokolský slet... existence Máchalova byla nám vzpruhou... Měli jsme rádi básníka žijícího jako poustevníka, skvělého umělce, jehož jméno nabylo evropského zvuku, bojovníka za sociální spravedlnost, umělce kosmických zjevů, odvážného apoštola... rozlévaje duhový jas a paprsky svého ducha oblohou do rodné země v širé dálky. Když se celý svět podle svých... chystá oslavit příchod jara, když se probudila příroda a zatlačené slunko stoupalo k zenitu, dotlouklo veliké srdce, 25.3. umřel Otokar Březina. Odešel veliký syn našeho národa, náš

veliký bratr. Pláčeme nad jeho hrobem...zůstavil nepřeborné dědictví. Jménem Župy plk. Švece a ČOS se loučím s naším velkým bratrem.

Za národní demokracii MUDr. Viktor Šlechta:

Jako nejstarší člen místní organizace nár. demokracie loučím se s jejím nejvýznamnějším členem Mistrem Březinou. Zesnulý Mistr byl jejím členem od jejího založení a to z přesvědčení. Když vláda věcí vrátila se zpět do rukou dosud těžce stíhaného národa, přemýšlel často Mistr o jeho budoucích osudech. Nastalé události ho těžce zkrušovaly a obával se nových ran i škod v budoucnosti. Zejména poválečná psychóza a hrubý, bezohledný materialismus stranický těžce naň doléhaly. Byl vřoucím Čechem, miloval upřímně svůj národ, byl vlastencem starého dobrého zrna a třeba to nebylo v módě, nestyděl se za to, i když jeho fyzický život dohasínal. Báł se o duši českého dítěte. On, bývalý učitel, který měl děti tak rád, hrozil se toho, jak panující snaha pozvolna otravuje duši českého dítěte stranictvím – dítěte, budoucnosti to jeho národa. On ve vřavě stranických bojů byl vysoko nad ně povýšen a myslil jen na dobrý

osud svého národa. Nebyl politikem z povolání, ale jeho filosofický duch, jenž viděl do budoucnosti, který si však všímal i otázek denního života a je svým úvahám podroboval, promlouval často o věci i osobách tak jedinečným způsobem, že to až překvapovalo a vzbuzovalo dojem filosofa – politika nebetyčně vyčnívajícího nad mnohé profesionální politiky. A to vše ze strachu a starosti o budoucnost českého národa. Říkával: „Národ a vlast nade všecko.“ Proto z přesvědčení byl národním demokratem, těšil se z její práce a úspěchů i úspěchů místních. Loučím se s ním jménem spolusmýšlejících ve smutku, který chováme a volám: „Mistře, milý člověče, velký Čechu, jeden z největších, žijte blaze v tom novém světě! Nezemřel jste! Vaše dílo bude paladiem českého lidu tak, jak Vy jste tomu chtěl a ukazoval cestu. Nová i ta dorůstající generace bude českou, vlasteneckou, tak horoucně vlasteneckou, jako jste byl, Mistře, sám!“

Tomáš Zapletal z Počátek:

Veliký Mistře, drahý příteli a bratře!

Z rodného Tvého města Počátek přicházím v hlubokém zármutku se zástupci, abych Ti položil poslední pozdrav na Tvůj nový krov jako velikému synu a čestnému občanu. Kdož to věděl z nás, když jsme Tě přišli navštívit po neděli květné před dvěma roky, že přijdeme opět k Tobě po neděli květné na návštěvu, ale na návštěvu poslední?

Z rodného Tvého domku, od kolébky Tvojí, ze zahrádky a z hrobu rodičů, jimž jsem požaloval, žes nás opustil, jimž jsem poděkoval za to, že nám dali Tebe, z hrobu Tvých přátel přináším Ti skromné snítky, tak, jak je ta letošní příroda podala a nesu Ti též trochu prsti ze svaté rodné půdy, aby se Ti dobře spalo. Přivádím Ti přátele a ctitele od nás a přednáším Tobě vzkazy Tvých spolužáků starých, vzkazy ze škol, v nichž ses učil do 15 let a vzkazy všech občanů ze starožitného města Počátek. Všechny vzkazy rodného kraje Ti kladu k nohám: Šumění lesů pod Javořicí, od studánky Páně, dechnutí jara ze všech míst, jež v mládí měl jsi rád a na něž jsi vzpomínal. Tys dlouho nepřišel k nám se podívat a proto za Tebe navštívil jsem Tvoje místa, za Tebe jsem je zlíbal, za Tebe objal a svojí dlaní pohladil a vůně

jejich se nadýchal, abych Ti vše mohl přinést naposledy na svých rukou, svým dechem a na svých rtech. ....

Dík za vše přijmi od nás, drahý Mistře, vřelý dík! Loučíme se vroucně, smutně, smutni za Tvé rodné město, za celý Tvůj kraj. Odcházíš, ale světlo, Tvoje světlo bude nám svítit na věky.

Nejdražší Mistře, buď s Bohem!

Vítězslav Nezval

Smuteční hrana za Otokara Březinu

Když ztratil v smrti duch svůj uzamčený kruh
jímž chrání Věčný Bůh svou Modrou Katedrálu
jde v třpytu zlatých much stín rakve plné stuh
vstříc spánku bez předtuch jak svaté lázní Grálu

Kněz klečí v modlitbách a jak by chřestil hrách
při dlouhých nešporách za růžencové hrany
ho jímá dlouhý strach a zbožně líbá prach
Král leží na márách ve dveřích u dvorany

Je bez nástupce Král jak by se průvod bral
a beze slova štkal pod tíhou kruté rány
měsíc jak svatý Grál se světlem rozehrál
a hrana hučí dál na všechny čtyři strany

Je opuštěný trůn v smutečním smyku strun
králové bez korun se rozpadají v prachu
a světlo sedmi lun jež hlídá texty run
se tříští na portál a uhasíná v strachu

Je bez nástupce Král jak by se posel bral
a těžce vrávoral stín koně smrti kluše
v korunovační sál kde jak by duhou hrál
se vznáší svatý Grál z hvězd básníkovy duše

Kým je pro mě Otokar Březina

Ano, na gymnáziu jsme se o Otokaru Březinovi učili. V rychlém výčtu českých básníků označen coby mistr metafory, mystik, poté jeho dílo, rozbor básně. A jedeme dál ... Po letech jsem jen tak mimoděk rodičům „zabavila“ básnickou sbírku Nevlastní děti země / Praha 1988 /. A už stačilo jen ji otevřít. Takové Němé setkání mě uchvátilo. Při četbě této básně jsem slušně namáhala mozek, přemýšlela o ní půl dne ... Vždyť „...Nepoznány se míjejí duše ... Voní mi lítost němého setkání v smrti ...“

I v Brně se scházejí příznivci díla a myšlenek Otokara Březiny, a to pod obětavým vedením MUDr.doc.E.Černého. Díky němu jsem se začala dále o O.Březinu zajímat, o jeho životě a tvorbě v Jaroměřicích nad Rokytnou atd. O básníkovi jsem se dočetla i v jedné z novinových úvah Karla Čapka, nazval ji Otokaru Březinovi / LN 13.9. 1928 /. Čapek vysvětluje, proč lidé Březinu čtou a proč by jej měli číst : „ ... Děsí-li vás vesmír, odpoví vám z O.Březiny harmonie kosmu, děsí-li vás tvrdost a zlost života, odpoví vám z úst básníka svatý optimismus a nekonečná shovívavá trpělivost ...“

Co mimo řečené dává O.Březina mně ? Lze to vůbec pojmenovat ? Pokusím se. Životní moudro, postřehy, které mě nutí přemýšlet a hlavně odkrývání absolutní pravdy, resp. jakési střípky z mozaiky, jež představuje ono absolutní, ono skutečné a věčné ...

Helena Církvová

Vzpomínka na strýce JARKA

Vážení přátelé, milí čtenáři Bulletinu, jelikož 7. listopadu r. 2008 uplynulo již 25 let od smrti pana Jaroslava Otce (*24. 12. 1897 †7. 11. 1983), dovolím si Vám trochu

jinou formou než je zvykem, připomenout osobnost mého strýce, přítele a pamětníka Mistra Otokara Březiny. Šlo v každém případě o člověka výjimečného a svérázného na duchu i na těle. Vyhnu se uvádění známých faktů, to bych zde tlumočil to, co znám jen z vyprávění strýce či jeho ženy, tety Anny. Mám však v živé paměti jeho osobnost z konce let čtyřicátých až do sklonku jeho životní pouti. Teta Anna byla sestrou mé matky a já hlavně díky jí jsem se mohl ocitnout již jako malé dítě v lesním království v hájovnách uprostřed šumavských hvozdů, později pod Kletí na Horní Moučce, v Budči i Domamili, kde skončilo lesnické putování manželů Otcových. Ti se „na stará kolena“ odstěhovali k jediné žijící dceři, Věře Doležalové, do Velké Bystřice u Olomouce.

Z paměti mi nevymizí mohutná postava strýce Jarka, připomínající pohádkového Krakonoše a jeho hřmotný bas znějící v tichu lesních samot. Jeho stálá chuť k dobrému jídlu byla neutuchající, a proto si švagrová Štefinka, (moje matka, která zemřela letos – ročník 1912) nedovolila přijet na návštěvu bez voňavého taženého štrúdlu s jablky. Strýc Jarek tuto pochoutku namáčel do mléka, hltal ji s dychtivostí vyhládlého tuláka a nic mu nevadilo, že praménky mléčného nápoje splývají po jeho pověstném plnovousu. Když byl strýc ve formě, nepřestal, dokud nebyl tác prázdný. Poté se uvelebil do proutěného křesla a za chraptivého zvuku starého radia, kde byl naladěn Londýn či Svobodná Evropa, spokojeně usínal.

Jeho nenávisť ke komunistickému režimu byla tak zavilá proto, že díky straně a jejímu vládnutí přišel o veškerý majetek, který si za doby aktivní služby jako pan nadlesní nashromáždil. A nebylo jej málo. Každá hájovna kde sloužil, byla takový malý statek a po stránce jídla byla vždy soběstačná a přebytky šly dobře na odbyt. Jeho výrazy na představitele tehdejšího komunistického režimu zahrnovaly vybraná zvířata z jeho chlévů a stájí, ačkoliv jinak to byl člověk velmi slušného slovníku.

Moje první vzpomínka na strýce je spojena s myslivnou na Šumavě, která se jmenovala Pumperle a nachází se nedaleko hranic s naším západním sousedem. Po únoru 1948 jsem se stal nechtěně členem jím organizované skupinky převaděčů. Převádělo se asi tím způsobem, že mě jako čtyřleté dítě naložili do velké kožené tašky a šel jsem se strýcem a Němcem Gebaurem, který u strýce pracoval, na houby. S námi šli i dva tři lidé, kteří se chtěli dostat do Západního Německa a

ty mě většinou nesli, když jsem jejich tempu nestačil. Již si nepamatuji, kolikrát jsem takovou houbařskou výpravu absolvoval, ale vždy byla úspěšná a lidé, kteří se takto dostali za hranice, občas strýcovi napsali pohled např. z Argentiny či Kanady a vzpomněli si i na toho malého klučinu, který dělal zed'.

Když jsem za jeho rodinou jezdil do myslivny pod Kletí, měl v maštali ruského vojenského koníka Voroně. Ten když viděl auto s plachtou, tak asi myslel, že je opět válka, a strýce několikrát vyklopil z bryčky, kterou jezdil na nákup do Křemže. Ještě mu i utekl a toulal se několik dní po okolních lesích, zatím co strýc se většinou dostavil nezraněn a sliboval mu jistou smrt. Když se Voroň pokorně vrátil do maštale na Horní Moučce, strýc mu vždy odpustil.

V Budči i Domamili choval včely a snažil se mě vtáhnout do tajů jejich chovu. Při těchto prázdninových instruktážích chovu včel, jsem vždy dostal několik žihadel a byl jsem odškodněn nejen medem ale i plásty vosku plných medu, které jsem s oblibou vyžvýkal a vosk plival tajně v lesním porostu za včelínem.

V Domamili byla velká idyla. Spával jsem v dřevěné boudě, kde se stácel med, takže jsem byl provoněný medem jako perník. Později byla v této boudě, která mimochodem putovala s Otcovými i do Velké Bystřice, uskladněna krásná dubová ložnice. Tuto ložnici jsem nějak zdědil. Dnes je asi století stará a spí se v ní jak v bavlnce. S tetou jsem v Domamili každý den chodíval na houby buď do okolí hájenky nebo i dál do „hory“ k Martínkovu. I když kvůli suchu často nerostly, nevraceli jsme se s prázdnou. Strýc Jarek na nás již čekával na dvoře a prozpěvoval svoji oblíbenou: „Houbaři jdou, houby nesou“ a divil se, že jsme opět něco pro tuto obec našli.

V budečském kině jsem se stal svědkem pro tuto obec významné události. Budeč navštívila filmová delegace z Prahy. Promítal se film s vesnickou tematikou a po té měla následovat beseda s filmaři. Promítání filmu bylo několikrát přerušeno hlasitým chrápáním strýce JARKA, který si dal před odchodem do kina vydatnou večeři a ještě před začátkem filmu začal dřímat. Pak již byl k nezastavení. Větší část filmu jsem proto neviděl, jelikož tetě se podařilo strýce probudit a šli jsme domů, i když strýc protestoval, že se musí dodívat. Obávaný kritik dob socialistického realismu, jednooký JAN KLIMENT, napsal v časopise Film a doba, že o úrovni zmíněného filmu svědčí chování jednoho diváka při slavnostní premiéře v Budči, který zastínil svým

zdravým chrápáním i ozvučení filmu a návštěvníci kina se aspoň s chutí zasmáli, ač samotný film měl vážnou tematiku.

Nezapomenutelné okamžiky nám strýc Jarek připravoval honitbou na domácí králíky. Měl je přes léto vypuštěné na zahradě v Domamili, a když dostal chuť na králíčí maso, šel do ložnice pro flobertku a lovil. Jelikož na pravé ruce neměl po úraze na cirkulárce palec, špatně se mu nejen mířilo, ale i mačkala spoušť. Ač byl jistě výborný střelec, lov na králíka mu trval i několik dnů, takže se stávalo, že se mi králíka podařilo zachránit a vypustit do volné přírody v okolí domamilské hájenky.

I když strýc žil většinu svého života v lese či na jeho kraji, zásadně nesbíral houby, ba přímo jimi pohrdal. Když jsme s tetou vyráželi na houby z Budče či Domamile do Krasonic k Majdaléně na kolech, psal dopisy či dřímал v proutěném křesle. Měl rád svůj klid a tak mě překvapilo, že když se mu blížila osmdesátka, nechal se přemluvit při léčebném pobytu v Moravském Berouně, aby dělal dětem v místní škole Mikuláše. Ani se nemusel příliš maskovat. Plnovous měl svůj, hlas jako zvon a postavu Krakonoše.

Často vzpomínal na oba Mistry písma, se kterými se ve svém mládí stýkal. Nejen na Otokara Březinu ale také na Jana Vrbu. Na toho nedal dopustit. S Janem Vrbou si dopisoval ještě po válce v padesátých letech. Já jsem jej zažil jako veselého člověka, i když jej v životě potkaly osudové rány, které čas jen zmírnil. Těch vzpomínek mám daleko více než jsem zde uvedl. Strýc Jarek odpočívá spolu se svou ženou Annou, která jej přežila jen o čtyři léta, na hřbitově v Nové Říši nedaleko své hájovny Majdalenky. Z jeho rodiny dnes žijí ve Velké Bystřici tři vnoučata. Ale čas je neúprosný, takže na něj vzpomínejme s láskou a úsměvem.

JUDr. Petr Adámek – synovec
Medlov u Kroměříže

Zamyšlení Dr. Jindřicha Lorenze, člena SOB, nad dílem O. Březiny ze září 1992

Otokar Březina mystik

„U zdrojů nafty Tvé jsem lampu doléval
však plnou číši její jsem převrh na sebe
a v plamenech teď hořím.“

Psal se únor L. P. 1929. V Brně na Špilberku bylo 40 stupňů pod nulou a příslušníci vojenské posádky dostali zákaz vycházení pro nebezpečí omrznutí. V těchto třeskatých mrazech, největších v našem století, kdy hynuli ptáci i stromy, jsem se narodil. Šest neděl po mém příchodu umírá v malém moravském městečku básník Otokar Březina, jehož myšlenky a verše mne mají provázet po všechny dny mého života.

Jeho dílo je jedním z největších vítězství v říši ducha, jež byla od počátku světa dobyta básníky. Souborné vydání všech jeho veršů v jednom svazku a esejů ve svazku druhém představuje 400 stran textu, které se snadno vejdu do naší aktovky, obsahují však básnickou transformaci a koncentrovanou esenci všech posvátných textů lidstva a jejich syntézu s poznatky přírodních věd, jsou nejhlubším pohledem do lidské duše a do lidského osudu, jaký snese umění. Jeho verše přibližují ke hvězdám i bez úplného chápání slov a obsahu. A nevytvořil je žádný stářím zmoudřelý vetčný kmet, ale energií překypující mladý muž, který ve svých 21 letech v jediném týdnu ztratil oba rodiče, jenž nesmírně toužil po životní družce – ženě, aby namísto toho přijal kalich vína, kterého „vinaři byly Smutek a Samota“.

Vesnický učitel Václav Jebavý, jehož nejdelší cesta z českomoravské vysočiny, kde působil, vedla v roce 1891 do Prahy, aby tam vykonal zkoušky učitelské způsobilosti, naplnil celý svůj

život úsilím zachytit a vysledovat hudbou českého jazyka z nejlahodnějších, duchovní vývoj člověka od poloh nejhlubšího zoufalství a bolesti až k závratné radosti všeobjímající vítězné lásky.

Odkud, kam, proč – to je otázka všech zoufale žíznících poznat Pravdu. Za 5 miliard roků od chvíle, kdy vznikla tato naše planeta, uplynul počet vteřin vyjádřený číslem, v němž za jedničkou je 13 nul. Matematická pravděpodobnost vzniku Vesmíru a života bez Božího tvůrčího zásahu představuje číslo s jedním milionem nul – tedy nepojmenovatelné. Už 5 miliard roků řítí se naši Země s celou sluneční soustavou vesmírným prostorem rychlostí 300 km/sek. a v kterémkoli okamžiku tohoto nesmírného časového úseku mohlo dojít ke srážce s nějakým vesmírným tělesem, které by se náhodně střetlo s její dráhou a způsobilo tak její zánik. Jestliže k této katastrofě v tak obrovské časové dimenzi nedošlo, pak jenom proto, že nejvyšší Inteligence určila, že tato planeta bude se po své dráze pohybovat tak dlouho, dokud na ní nebude dosaženo, čeho dosaženo býti má. Že jediné zlo, které existuje, je absence Lásky. Že všichni démoni, ďáblové a zločinci jsou toliko bytostmi, které postrádají Lásku. Že všichni, kdo v určeném čase nedosáhnou poznání svého Nadjá, jeho moudrosti, světla, ochrany a vedení, neschopni dalšího vývoje v podmínkách budoucího života a jeho úkolů, jako škodliví a neupotřebitelní vyhynou stejně jako vyhynuli kdysi pravěcí ještěři.

Z této kosmické perspektivy nalaďme tedy pokorně svůj nástroj a zaposlouchejme se do písně, která krásou odhaluje poznání a poznáním odhaluje krásu a sledujme závratný básnický popis třídlílné duchovní cesty člověka: via purgativa, via illuminativa, via unitiva – naslouchejme písni o cestě očištění, osvětlení a sjednocení.

Dr. Lorenz se s námi rozloučil v prosinci 2000.

Jakub Deml

Dílo Otokara Březiny (výběr)

Vldp. Auditorovi
Josefu Ševčíkovi
Faráři v Babicích

"Všichni, jež chce milovati, pozorují
jej bázně .... a za vinu si kladou,
když stoupnou nohou do jeho šlépějí."

...

Hle, co je nepochopitelné pohrdatelům Krávy: náleží duchovní není podmíněn výpočty, ani ukazatelem, ani časem, ani místem; nýbrž životem a vůlí Nepodmíněného. Vše, co je v životě vzácného, přichází naprosto z Daleka. Neptejte se mne, proč rozkvetla jablonoň a nerozkvetl fík či hrozen. Proč byly deště a ne sucho, proč jeden bleskem byl zabit a druhý zachráněn.

...

"Mezi dušemi rozprostírají se
hvozdý tajemství."   Josef Florian

"Zaklínal jsem tě magií Vůle, jež
prostorem sálá proudy tajemných spojení
a přenáší nejhlubší chvění!"

Otokar Březina

Otto Erich Hartleben, vydávaje před 10 roky výbor z Angela Silesia, uznal za potřebné připomenout, že "potkal toho Básníka jako ti princové v pohádce, kteří kdesi v hlubokém lese natrefili poustevníka a uslyšeli od něho zvěst o věcech tajemných". Blud je chtěním senzace, ale člověk duchovní nemá této slabosti, a proto Moudrost, odjakživa zůstavena jest Prozířetelnosti. Bůh jakoby nechtěl, aby kdo jiný mísil se do Jeho Štědrosti, protože by pak neoblažovala. Nuže, zde se mlčí, ó zvědaví!

Otokar Březina a Česká literatura - "Otokar Březina o ženě" - Otokar Březina a Architektonika vidin, analýza, syntéza ... "Písně tvorů", "Duše v přírodě" ... Chichichichi ...

Díky hudci, jenž teď housle vznesl do výše! Tomu hudci s vášnivým kolébáním, jenž své housle tisknul k hlavě skloněné, struny zpívaly klasů uzráváním ...

...

Básni "Sen jeden svítí" jsem tehdy neporozuměl, ačkoli jsem ji znal z paměti. Byla mi jako jedno ze "strašidelných míst", která člověka neodolatelně lákají a zlákově, pozbývají své hrůzy zanechávající dojem letní noci na samotě, v sousedství borových mladých lesů, pasek, strání, luk a skal, po odpolední bouři, kdy vykoupaná země kojí kořeny a páry vystupující v oblacích z mechů i drnů jsou prosvětleny mléčným světlem, ne nepodobným jemným závojem, připínaným na mladé smrčky svatojanskými brouky... Téma je určité, ale nevyhovitelné jako hudba, pravdivé jako hudba, dobré jako hudba, bolestné jako bol proměněný v hudbu, subjektivní jako bol...

Mýtus duše otevřel mi krajinu dějin mého národa a ukázal duši mých předků před staletími, jejich sílu, moudrost, utrpení, slávu, jejich souvislost s Tajemstvím, mou souvislost s nimi a příslušnost celého našeho rodu. Současně a poprvé krásu slova letícího jako rozvodněná řeka přes balvany země, stříkající na hvězdy.

...

(1904)

(rz)

Ohlédnutí za Mezinárodním sympoziem Otokar Březina 2008

Bylo to úspěšné setkání literárních vědců i osobností z různých oborů, které dalo příležitost prezentovat různé studie, úvahy a reflexe inspirované dílem našeho básníka a myslitele.

Oceňujeme to, že záštitu nad touto událostí převzaly tak významné osobnosti, jako prezident Václav Havel, Petr Fiala, rektor MU v Brně a Miloš Vystrčil jako hejtman kraje Vysočina.

Mimořádně nás potěšila účast ze zahraničí. Příspěvky účastníků vydáme v létě 2009 ve sborníku. Z důvodů zajištění financí to nezládneme dřív.

Z ohlasů účastníků vybíráme:

Oleg Malevič dr.h.c.: „Spolu s Oxanou Lichačevovou vyprávěli jsme o sympoziu a pobytu v Jaroměřicích v petrohradské Společnosti bratří Čapků, kterou jsem před více než deseti léty založil. Od začátku příštího roku **se budu výhradně věnovat přípravě kompletního vydání básnického a esejistického díla O.B. v ruštině**“.

Mezi několika novými přihlášenými do SOB je pan prof. Joseph.N. Rostinsky, který již více než 20 let působí na Univerzitě v Tokiu. Protože přislíbil i několik přednášek na českých univerzitách v letním semestru, rád by navštívil i Jaroměřice nad Rok. Snad by byla i možnost besedy v Brně, nebo v Praze. Také pan Dr. Petr Pořízka z Palackého univerzity v Olomouci by rád využil k návštěvě Jaroměřic společně s Dr. Franzem Schäferem z Univerzity v Kolíně nad Rýnem jeho externích přednášek na UP v Olomouci.

Pan Dr. Schäfer uvažoval i o možnosti uspořádat setkání bohemistů z ČR a SRN na téma vliv německé poezie na O.B. a obráceně.

Na závěr Mezinárodního sympozia přijali pozvání k manželům Marii a Josefu Hružovým (z rodiny Florianovy) prof. Alexander Völl a Dr. Daniela Iwashita. Ze zdvořilostní návštěvy byla asi šestihodinová beseda nad fenoménem Dobrého díla Josefa Floriana, Jakuba Demla a Otokara Březiny. Potěšení a užitek na všech stranách.

K sympoziu se vrátíme v dalších Bulletinech SOB.

Zbývá poděkovat všem účastníkům, že prezentovali své úvahy a studie, své reflexe na básníkovo dílo a jeho inspiraci.

Také děkujeme všem, kteří obětavě přiložili ruku k dílu, aby se tak významné setkání mohlo v Jaroměřicích nad Rok uskutečnit.

Zvláštní poděkování Dr. Petru Holmanovi za poskytnuté kontakty a konzultace.

V neposlední řadě děkujeme partnerům ze společností ČEZ a.s. Dukovany a Volksbank CZ a.s. a celé řadě drobných přispěvovatelů z Jaroměřic a okolí.

(jh)

Přednáška Olega Maleviče

Ruský bohemista Oleg Malevič ve spojitosti s jaroměřickým březinovským sympoziem navštívil také Brno, kde studoval Březinovu knihovnu uloženou v Moravské zemské knihovně. Mimoto vystoupil na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity. V rámci přednáškové činnosti Literárněvědné společnosti zde v úterý 23. září 2008 promluvil o vztahu Otokara Březiny a ruského symbolismu.

V úvodu svého vystoupení připoměl badatele a badatelky, kteří se touto problematikou již zabývali (například přítomnou profesorku Danuši Kšicovou). Poté vymezil shody a rozdíly mezi ruským a českým symbolismem, týkající se především tematiky. Přiblížil řadu významných ruských symbolistů (zejména Valerije Brjusova, Konstantina Balmonta, Fjodora Sologuba či Vjačeslava Ivanova) a poukázal na typologické paralely jejich tvorby s poezií Otokara Březiny, jehož srovnal i se západoevropskými symbolisty a představiteli dekadence, přičemž zdůraznil jeho svébytnost.

V další části své přednášky se věnoval Březinovu vztahu k ruské literatuře. Zmínil se o jeho ovlivnění Lvem Nikolajevičem Tolstým, hlavně však komentoval ruské knihy z Březinovy knihovny: jde o prozaické tituly, ale i o básnické sbírky a antologie nebo o práce filozofické. Slavný počátecký rodák četl tato díla, jichž je zhruba stočtyřicet, v originále i v překladech.

V závěru svého vystoupení Malevič informoval posluchače o překladech Březinovy poezie do ruštiny (je pozoruhodné, že ještě před padesáti lety byla v byvším Sovětském svazu neznámá). Přednesl také své překlady této poezie, jimiž vyvolal diskusi zaměřenou nejenom na ni samotnou, nýbrž i na obecnou problematiku překladatelství.

Jiří Poláček

Přátelé a ctitelé Otokara Březiny

Známe, pamatujeme si, některé z přátel a ctitelů O.B. Na jednoho z nich budeme zvlášť vzpomínat. Je to PhDr. prof. Otokar Fiala.

Narodil se 2. června 1889 u nás v Jaroměřicích, v domě č. 16, v sousedním domě rodiny Höfrový, u nichž pak 13 let žil básník Otokar Březina (1901 – 1913).

Chlapec Otokar Fiala, syn řídícího, chodil do školy v Jaroměřicích, vystudoval gymnázium v Třebíči, poté akademické gymnázium v Praze, kde se setkává s Karlem Čapkem a spřátelí se s ním. Vypráví Čapkovi o Otokaru Březinovi. Fiala studuje dál na Karlově univerzitě moderní filozofii, po disertačních pracech o prvních básních Otokara Březiny Tajemných dálek a Svítání na západě získává doktorát filozofie a stává se profesorem češtiny. Krátký čas působí na gymnáziu v Třebíči, kde učí i Vítězslava Nezvala a probouzí v něm lásku k poezii. Na svého profesora Nezval rád vzpomínal. Za svého působení v Třebíči má prof. Fiala možnosti, které využívá a velmi rád zajíždí do Jaroměřic, kde se pokorně setkává s Otokarem Březinou. Pak ale Fiala z Třebíče odchází do Prostějova a po 20 letech působení odchází do Brna. Stává se nejen velkým ctitelem Březiny, ale i znalcem. Po smrti O. Březiny v roce 1929 pracuje s Dr. E. Chalupným a M. Lukšů na zpracování literární pozůstalosti básníka, ale po umlknutí Dr. Chalupného a smrti M. Lukšů pracuje Fiala na pozůstalosti sám. Jaká to byla práce z mnoha tisíc literárních rukopisů, z nichž bylo mnoho již velmi špatně čitelných, sestavit důležité fragmenty básníkovy díla i jeho zakončení. Můžeme říci, že bez úžasné práce Fialovy, neznali bychom dnes neznámé eseje.

Musíme být Dr. Fialovi moc vděční, že nám otevřel z Březinových myšlenek, rukopisů a památek tak vzácné Březinovo zakončení jak můžeme číst z básně „Za všechno díky“:

Ted' mlčí v nás všechno, všechno je dobré

... každý z nás sám. Neboť k smrti jde každý sám a marné jsou slzy milovaných zraků. Marně ruce chladnoucí tiskneme horkými rty. Odcházející je sám, sám.... I láska k nám přišla – pozdě ... jak žalovat?... Za všechno díky.

Ferdinand Höfer

Výstava k Mezinárodnímu roku astronomie u Národního muzea v Praze s texty Otokara Březiny

Pánové Jiří Grygar a Jiří Palouš požádali pana prof. Jiřího Bičáka, aby pro výstavu k uvedenému tématu vybral texty Otokara Březiny. Rok 2009 je totiž mezinárodním rokem astronomie. Výsledek je vynikající a doporučujeme všem, kteří mají možnost tuto výstavu shlédnout, aby využili času do konce března, kdy výstava končí. Výstava je umístěna mezi Národním divadlem a Novou scénou.

7. 1. 2009 byl zahájen Mezinárodní rok astronomie v EU v Praze, za účasti komisaře EU. V tento den bylo v Praze zasedání Komise EU. Ve stejný den byla zahájena tato **výstava fotografií vesmíru s doprovodnými texty O. Březiny v češtině a angličtině**. V tento den se připomíná výročí, kdy Galileo Galilei poprvé pozoroval svým dalekohledem měsíce Jupitera.

I touto cestou děkuji panu profesoru Jiřímu Bičákovi a jeho přátelům za mimořádně zdařilou prezentaci díla Otokara Březiny na tak významném místě.

JH

Přehled některých výročí roku 2009, k nimž se podrobněji vrátíme v dalším bulletinu:

František Bauer	*20. 1. 1870	Martínkov
Martínkovský	†16. 2. 1954	Hluboké Mašůvky
Jan Čep	*31. 12. 1902	Myslechovice u Litovle
	†25. 1. 1974	Paříž
Jan Dokulil	*13. 7. 1910	Mastník u Třebíče
	† 1. 2. 1974	Svitávka u Boskovic
Josef Fišer	*13. 1. 1878	Klenčí
	†18. 12. 1944	Moravské Budějovice
František Jech	* 22. 2. 1884	Doňov u Kardašovy Řečice
	†20. 7. 1960	Moravské Budějovice

Blahopřání

10. 10. 2008 oslavil životní jubileum 70 let pan **doc. Dr. Ladislav Soldán**, který publikoval studie Miloše Dvořáka o Otokaru Březinovi a Jakubu Demlovi a významně posílil aktivity SOB. Upřímně blahopřejeme a přejeme ještě dlouhá léta prožitá ve zdraví.

Pan učitel **Josef Hruza**, dlouholetý člen výboru SOB, má před sebou pěkné výročí – 27.1.2009 osmdesát let. Je to člověk s širokým okruhem zájmů a bohatých vědomostí. Dlouhá léta sestavoval náš Bulletin a zároveň do něho psal dobře stylizované a poutavé články.

Se svou ženou připravil a uvedl několik literárních večerů a vzpomínkových besed o osobnostech, které žily nebo se pohybovaly v našem kraji a měly nějaký vztah k Otokaru Březinovi. Jejich pásma a besedy byly velice živé, byly vždy osvěženy nějakou zajímavostí a zároveň byly doplněny doprovodnou výstavkou. Do jeho zájmů je ještě třeba uvést, že sbírá data o zraněných a padlých vojácích z první světové války a o odbojové činnosti za německé okupace naší země.

Panu učiteli přejeme, aby další léta prožil ve zdraví a duševní svěžesti v krásném prostředí mezi půvabnými obrazy a bohatou knihovnou, těšil se procházkami po okolí a nás dále obohacoval pěknými besedami.

Za výbor SOB Jiří Höfer a Helena Peschová

Plán nejbližších akcí v roce 2009

28.2. v 16 hodin. **František Jech**, archivář, historik a přítel Otokara Březiny, jeden z hlavních inspirátorů založení SOB. O jeho historických pracích budou hovořit manželé Marie a Josef Hružovi, učitelé v.v. Koná se v Městském kulturním středisku v Jaroměřicích nad Rok.

6.3. Vernisáž výstavy fotografií **Ondřeje Knolla „ Po stopách Otokara Březiny“** ve spolupráci s Muzeem Vysočiny Třebíč v knihovně Městského kulturního střediska v Jaroměřicích nad Rok.

25.3. v 16 hodin na hřbitově v Jaroměřicích nad Rok pietní akt k 80. výročí úmrtí Otokara Březiny.

28.3. v 16 hodin v MěKS v Jaroměřicích nad Rok. **při příležitosti 80. výročí úmrtí O. Březiny: SLADKO JE ŽÍTI**, setkání se slovem Otokara Březiny s hudebním doprovodem.

V druhé polovině dubna uspořádáme literární podvečer v **Třebíči Miloš Dvořák o Otokaru Březinovi**. Pravděpodobně se uskuteční v zámku, kde nyní probíhají opravy.

JH

Z korespondence O. Březiny F. Bílkovi

Vichřice bouří ještě zemí, srdce lidská hledají se dosud v bolestech, národ stojí proti národu, třída proti třídě, člověk proti člověku a ani ti nejbližší, dělníci na jednom poli, si často nerozumějí. Tím světlejší jest poslání milujících a poznávajících, aby všemi jazyky, všemi způsoby krásy, všemi uměními, znameními i mlčeními hlásali bratrství, lásku a pokoj. Kéž i naše společné dílo, můj drahý, o němž budeme tohoto roku pracovati, přispívá k sjednocení a pokoji lidí dobré vůle, jak zpívala poselství vyšších duchů před tisíciletími.

SKUPINA ČEZ

HLAVNÍ PARTNER

MEZINÁRODNÍHO SYMPOZIA OTOKAR BŘEZINA 2008

Děkujeme partnerům:

Skupina ČEZ, Ministerstvo kultury ČR, Petr Hobza Jaroměřice n. R., Stanislav Hort Třebíč, Drahoslava Kratochvílová Jaroměřice n. R., KLAS Jaroměřice n. R., Milcom a.s., Město Jaroměřice n. R., Pekařství Malena Jaroměřice n. R., Syslová Eva Jaroměřice n. R., MUDr. Jolana Smolová Třebíč, MUDr. Jana Langášková Jaroměřice n. R., MUDr. Xenie Preiningerová Jaroměřice n. R., MUDr. Blanka Götzová Jaroměřice n. R., MUDr. Jan Kousalík Jaroměřice n. R., Lékárna Jaroměřice n. R., Ing. Josef Čech Jaroměřice n. R., Volksbank CZ, a.s.

Bulletin vydává výbor Společnosti O. Březiny v Jaroměřicích n. Rok., Březinova 46, 675 51, tel.: 603760768. IČO 44065841, e-mail na předsedu Mgr. Jiřího Höfra: hofer.j@seznam.cz., e-mail na studijní knihovnu při Muzeu O. B.: studijniknihovna@otokarbrezina.cz. Adresa našich stránek: www.otokarbrezina.cz.
Toto číslo sestavil Radovan Zejda, tisk Helena Stejskalová a Blanka Nedvědícká.

SOB bude mít od 1.2.2009 nové číslo účtu. Bude uveřejněno na našich webových stránkách a v příštím čísle bulletinu.

Príspevky do č. 49 dodejte laskavě do 20.3.2009.

